

[Finansministeren.]

vidt jeg har forstået, var det jo et af formålene med det at tilfredstille hr. Ømanns æstetiske sans, så han fik nogle kønnere pengesedler. Det tager jo også sin tid. Man skal have én til at tegne dem, og man skal også have dem produceret, således at de er klar i bankerne fra den pågældende dag. Der er mange problemer i forbindelse med en pengeombytning. Vi har ganske vist en model til det, men jeg vil også sige, at der var vist ikke tale om, at den daværende finansminister, H. C. Hansen, stod og talte om en pengeombytning inden den dato, hvor han fik folketinget til at vedtage den. Det var omgærdet med megen tavshed, og det var sikkert uhyre fornuftigt.

Jeg må derfor anbefale det høje ting, hvis ikke man helt vil forskertse alle muligheder for en fornuftig debat om tingene, at stemme imod denne dagsorden, så det i hvert fald klart siges her fra tinget, at der ikke er tale om nogen pengeombytning og dermed ikke nogen opfordring til transaktioner, som ingen er interesseret i.

Hr. Ømann, forstod jeg på hans tale, mente, at de positive resultater, der er ved at blive opnået på lignings- og kontrolområdet, i det store og hele stammer fra den gamle regering, mens den nuværende regering har gjort, hvad den kunne for at nedbryde resultaterne. Sådan kan man naturligvis opstille ethvert problem. Jeg mener, jeg i min redegørelse gjorde opmærksom på de ting og de nydannelser, som stammer fra den gamle regering, som blev sat i gang i den tid, eller som vi har sat i gang på grundlag af beslutninger, der er truffet under den gamle regering, og jeg vil da ikke nægte hr. Grünbaum enhver ære for den udvikling, der er fremkommet. Jeg har nu ikke fået det indtryk af de toner, der har lydt i dag, at det ligefrem er æren, der er tale om at strides om, det er vel ansvaret, men jeg har i min redegørelse klart gjort rede for, at jeg ikke har opfundet nogen ideer til at prøve på at forbedre noget. Jeg har prøvet på at igangsætte og administrere de beslutninger, der er truffet af folketinget, også i min forgængers tid, og det må vel i og for sig være en finansministers pligt.

Hr. Ømann var inde på problemet om personalelofterne og sagde: hvorfor har

man personalelofter, når de hindrer, at man kan få det tilstrækkelige mandskab til ligningsmyndighederne? Jeg vil gerne sige, at jeg mener, at personaleloftet for kontrollen med statens økonomi i almindelighed er en nødvendighed. At man så specielt får nogle vanskeligheder på ligningsdirektoratets område og for amtsskatteinspektoraterne, er naturligvis en ubehagelighed for mig som finansminister, men hvis jeg skal holde styr på statens økonomi i øvrigt uden for skattevæsenet, og det vil sige dermed prøve på at sikre, at vi ikke bruger for mange penge til skade for skatteborgerne, så har jeg fundet et middel i disse personalelofter, og så er det naturligvis beklageligt, at det også kan bremse muligheden for, at staten kan kradsse penge ind; men det er da givet, at som fagminister så jeg gerne et højere personaleloft. Det, der er vigtigere, er naturligvis det kvalificerede personale, og jeg har omhyggeligt redegjort for, hvordan vi prøver på at kvalificere personalet. Så kan man sige, at det ikke har nogen betydning, men det har det dog alligevel. Hr. Ømann var selv inde på, at revisortillæggets bortfald var uheldigt for ligningsdirektoratet, og det er vist helt klart for os alle, at det har virket og virker uheldigt.

Nu har jeg imidlertid ikke nogen erindring om, at hr. Ømanns parti har vendt sig imod den nye tjenestemandsløve, eller at hr. Ømanns parti eller andre, som har kritiseret dette, i lønningsrådet har ønsket, at man skulle se anderledes på honorarerne, end lønningsrådet har besluttet, på honorartillæg, eller hvad man nu kalder det, ekstraindtægter ved siden af lønnen. Det er folketinget, der har truffet den afgørelse, som medfører, at revisortillægget er bortfaldet, og jeg tror endda, det er et enstemmigt folketing.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvor snydekronerne går hen, sagde hr. Ømann meget rigtigt, at snydekronerne, altså de kroner, som man ikke har opgivet til skattevæsenet, er gået til forbrug. Det er også vor opfattelse i finansministeriet. Op til 23. juli 1945 var det vel sandsynligt, at en væsentlig del af de undtagne beløb blev skjult i formuer, men så kom 23. juli-opgørelsen, og den medførte, at folk blev klogere og ikke længere skjulte penge i formuer. Og så